

Platinová svatba v Ořechu

Na konci srpna jsme byli svědky vzácné události. Manželský pár Věra a František, kteří žijí společný život v ořešském seniorském domě spolu oslavili 70leté výročí společného života – to znamená Platinovou svatbu.

Účastníky oslavy byla nejenom jejich rodina, obyvatelé seniorského domu, ale i pan farář a popřáli jim i zástupci obce.

Po oslavě jsme měli příležitost oba „platinové“ manžele, kteří většinu života prožili na severu Čech, krátce vyzpovídat a zeptat se jich na jejich vzpomínky, ale i rady do života. Následující odpovědi jsou stručným výtahem zhruba půlhodinového rozhovoru, který bude ve video podobě zpracován pro Ořešskou televizi.

První věc, která nás zajímá: Kde jste se seznámili?

Věra: V Praze na koleji. My jsme tam měli takovou sportovní místnost a manžel tam přišel za spolužákem. Manžel bydlel na koleji v Dejvicích, já na Pankráci, kde bydlel i jeho spolužák. Tak přišel a hráli spolu pingpong. No a tam jsme se seznámili.

František: To bylo v roce 1952. Za rok jsme se brali a syn se nám narodil 1956. Bylo to rychlé.

Tak to je hezké. Takže se nemusí potvrdit, že když je někdo před svatbou krátce, tak to nevydrží? A potom jste bydleli pořád v Praze?

Věra: Naopak, my jsme se seznámili na jaře, když skončil školní rok, tak jsem odjela domů, manžel taky. To jsme si jenom dopisovali pohledy. Muž přišel s kolegou do Vansdorfu, kde jsem bydlela, na návštěvu, na výlet. To jsem ještě netušila, že si ho vezmu. Manžel mne pak pozval do Jirkova, protože tam bydlel. Když jsem přijela do Jirkova, tak na nádraží nebyl nikdo, tak jsem dobloudila do hotelu, ubytovala jsem se a šla se drze podívat, kde bydlí. Když jsem zazvonila, vyšel na balkón a řekl: „Já nemůžu dolů, maminka mne zamkla“.

A maminka vás zamkla záměrně?

Věra: Ne, šla nakoupit a ze zvyku zamkla.

František: No byl to hroznej trapas.

Věra: No a tím to začalo. Pak už jsme si neposílali pohledy, ale psali jsme si a začali se navštěvovat.

František: Svatba byla na výboře ve Vansdorfu a pak jsme šli přes náměstí do kostela. Já si to pamatuju – tenkrát foukal vítr a ten závoj - chudák - poletoval.

Věra: Před svatbou jsme chodili k faráři a on nám jako svatební dar dal nahoře chór plný jeptišek, ty tam hrály a zpívaly. A když nás oddával, tak tam byla sólistka, která zpívala Ave Maria. To bylo něco nádherného.

František: Bylo to hezký.

Co se týče zdraví... Vypadáte oba velice zdravě a svěže. Sportovali jste, starali jste se o sebe nějak v tomhle smyslu, abyste se dožili tak krásného věku?

Věra: My jsme byli turisté.

František: Chodili jsme na výlety.

Věra: Každou neděli jsme se sebrali, vzali jsme si svačinku, oběd a vyrazili jsme z Mostu pěšky někam, kam jsme došli. A na dovolené jsme také hlavně hodně chodili. Kupovali jsme si hvězdicové zájezdy a pořád jsme chodili.

František: Já piju rád červené víno.

Věra: A já šampíčko.

Tak to je hezký recept na stáří... sportovat a dát si občas vínečko. Je vidět že jste tady spokojení.

František: Tady je to paráda.

Věra: Hlavně je to tady kamarádský. Sociální pracovníce nám dokážou připravit program, že se tady nikdo nenudí. A my ke všemu máme ještě takovou malou zahrádku.

František: Ze začátku jsem si tady připadal, že jsem někde na dovolené.

My vám moc děkujeme, pro mě to bylo moc zajímavé. Děkujeme a mějte se moc krásně. Ještě jednou přejeme hodně zdraví..

Ptala se Jana Szöcsová

